

figes, er, at indtil det er blevet endeligt afgjort, om disse Veie kunne flydes over paa Communen — thi det er dog i Gjærningen dette, Stats- og Domainekassen gjøre — indtil det ved Lands Lov og Ret er blevet afgjort, om disse Veie saaledes uden Videre kunne flydes over paa Communen, paaligger det som Retspligt Staten at holde dem i anstændig Stand. Nu har Staten — og det er derfra, disse 8,000 Rb. ere fremkomne — af sine egne Ingenieurer ladet Frederiksberg Allees Tilstand undersøge, og disse dens egne Ingenieurer have erklæret, at der maa anvendes 8,000 og, jeg troer, nogle Hundrede Rigsdaler paa at sætte denne Vei med de tilstøbende 2 Alleer i passende Stand. Da dette Moment fremkom i Frederiksberg Communalbestyrelse, gav det Anledning til, at man lagde Bægt paa dette Beløb som et Mellemled, der maaskee kunde lede til et Forlig. Jeg for min Person gjorde gjældende med al det Eftertryk, jeg kunde, at jeg maatte antage, at det var overmaade tvivlsomt, om Frederiksberg Commune havde ikke blot med Hensyn til Frederiksberggalleen, men ogsaa med Hensyn til Falkoneer- og Pilealleen, der bleve modtagne i en — jeg vil kalde det — ligefrem uanstændig Tilstand, Forpligtelse til at lade sig disse Veie paanøde, og jeg gjorde gjældende i Communalbestyrelsen, at jeg troede, at der var god Anledning til at forsøge ved Lands Lov og Ret, hvor langt Communens Forpligtelse i saa Henseende gik; men der var netop et Actstykke, hvori man sagde, at Frederiksberggallees behøvrige Istandsættelse vilde koste Regjeringen 8,000 og nogle Hundrede Rigsdaler, kommen tilstede, og der reiste sig Stemmer, der gjorde gjældende, hvad jeg mener altid bør gjøres gjældende i saadanne Forhold, at — jeg vil bruge dette platte Udtryk — et magert Forlig er bedre end en feeb Proces, og at det overhovedet ikke syntes ganske anstændigt for Staten paa den ene Side og en Commune som Frederiksberg paa den anden Side, om de ikke skulde kunne træffe en Overenskomst om det hele Forhold, saaledes, at man, efterat man var paa Veie til at finde sig i at have overtaget Falkoneer- og Pilealleen, der ifølge deres daarlige Tilstand medførte en ueblifikkelig meget betydelig

Udgift og ligeledes en i de første Aaringer vedvarende temmelig betydelig aarlig Udgift, da med det samme skulde søge at komme overeens med Staten om Overtagelsen af Frederiksbergalleen, for derved at faae dette uhyggelige Forhold og den uhyggelige Tilstand ordnet, hvorunder disse Veie deels allerede befandt sig, og deels mere og mere vilde komme til at bestinde sig. Med Stemmefleerhed blev det da vedtaget, at man skulde skrive til Ministeriet — hvilket er skeet —, at man vilde frasælde sin Modstand med Hensyn til Pile- og Falkoneeralleen, naagtet det var befoieligt at overtage dem, og at man vilde overtage Frederiksberg Alleen med de Forbehold med Hensyn til Alleetræer osv., som Ministeriet havde gjort gjældende, naar Ministeriet vilde enten selv udføre de Istandsættelser, som dets egne Betjente havde sagt vare fornødne for at faae Alleen i brugbar Stand, eller vilde give Frederiksberg Commune det dertil ansatte Beløb, hvorefter saa Commuen for sin Regning vilde lade det udføre. Dette er denne Sags Anledning, og det er dens Historie.

Nu forekommer det mig, at for det Første den ærede sidste Taler har taget feil, naar han mener, at der ikke mellem Communen og Ministeriet er en Overenskomst om en Afgjørelse tilstede, som kan kaldes endelig, hvis Bevillingen af de 8,000 Rb. finder Sted, og at han for det Andet egentlig fremkalder en for Alle meget uhyggelig Tilstand, hvis Thinget maatte ville følge ham i at udsætte Sagens Afgjørelse længere; thi det ligger klart for Dagen, at jo længere denne Sag henstaaer naagjort, desto utilbørligere vil disse Veies Tilstand blive, og desto befoieligere vil — hvad enten Lands Lov og Ret kjenner Staten eller Communen pligtig dertil — Istandsættelsen blive. Jeg troer derfor, det kan siges at være passende, baade for Staten og Communen, at der træffes en Afgjørelse strax. Hvad nu dette Mægtingsforslag om at give en Godtgjørelse af 5,000 Rb. angaaer, saa maa jeg tillade mig at gjøre oprærksom paa, at selv om man giver denne Bevilling, saa er Sagen ikke dermed afgjort, thi Frederiksbergs Tilbud gaaer ligefrem ud paa den runde Sum af det Reparationsbeløb, som af Domainingenieurerne var ansat til Noget over